

на все още живите му съвременници, които са общували с него, които са писали за него. Но към средата на 50-те години стартът е даден - моделът за революционното преосмисляне и преподреждане на ценностите в Яворовото творчество е очертан. Започват да се появяват спомени на някои съвременници - Елена Вапцарова, Дора Габе, Вера Игнатиева, съграждани на поета от Чирпан, както и ефемерни публицистични текстове по юбилейни поводи в духа на вече посочения и утвърден критически калъп.

Четиридесетгодишнината от смъртта на поета дава извънредно голям гласък на говоренето за него. Самото припомняне на смъртта от апологетите на историческия оптимизъм, когато тя не е героична е знак, съсредочаващ много смисли. Идеологията на власт вече може да си позволи признанието като преосмислено благоволение и като успех - признат, наложен и вечен е "нашият Яворов". Това мрачно тържество е спечелена битка за душите на блудните синове отrekli се от партийната догма заради Яворов и върнали се в спасителното ѝ лоно, отново жертвайки Яворов. С припомнянето на смъртта отново е задвижен поръждащият обществен механизъм на клюката и любопитството към интимния живот и любовната драма на поета, целенасочено игнорирана до този момент от идеологическата цензура тема. Това своеобразно отпушване на клапата от крайното ѝ натягане и натикване на Яворов в схемата странно предшества и предчувства априлския полъх в живота и литературата. Малко е да се каже, че то се явява сигнал за пролетно цъфтене, преляло в богати плодоносни лета за Яворовознанието. В дълголетните "люти битки" на "идейния фронт" е признат като изключително ценен за българската литература "противоречивият свят на Яворов", признато е правото на поета да бъде "единен и раздвоен едновременно", да бъде човек и революционер, да бъде Ботев и самия себе си.

Всред многото, но припаящи общо взето на един глас, литературни критици и пишещи историята бързо набира височини дискантово открояващото се соло на племенницата на поета Ганка Найденова. Трябва да се подчертае, че тя интелигентно и ерудитски ловко "спечелва битката за Яворов", познавайки и служейки си с арсенала на своите опоненти. Нейна сила става силата на документите, на добре проучените и подредени факти организирани заедно с текстовете на поета, драматурга и разказвача Яво-